

er en simpel Retfærdighedshandling, og jeg anbefaler dette høje Tings Medlemmer at stemme for Mindretallets Forslag, saaledes at vi altsaa vedtage Forslaget i Folketingets Affattelse.

Andersen: Ja, jeg maa ligeledes beklage, at det ikke er lykkedes at opnaa Enighed i Udvalget om dette lille Lovforslag, og at det ærede Flertal har stillet Ændringsforslag til § 1. Efter de Udtalelser, som dette Lovforslags 1ste Behandling blev indledet med her i Tinget, Udtalelser, der kom fra forskellige Sider af Salen, var man berettiget til at nære Haab om, at der ikke vilde blive lagt det særlige Hindringer i Vejen, og man havde saa meget mere Grund til at tro det, som det dog i Grunden erkendtes fra de forskellige Sider, at Bestemmelsen om Tidsrummets Nedsættelse fra 10 til 5 Aar i og for sig meget godt kunde accepteres; der blev ganske vist fra det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (Koch) udtalt nogle Betæneligheder angaaende dette Spørgsmaal, men han mente dog at kunne gaa med til Nedsættelsen, naar man i Lovforslaget fik tilføjet Værdighedsbestemmelser. Nu ere disse Værdighedsbestemmelser jo blevne tilføjede, og Folketinget har sluttet sig til dem, saa nu er altsaa den Betingelse, der blev stillet for at gaa ind paa de 5 Aar, opfyldt, men ikke desmindre synes Flertallet ikke at være tilbøjeligt til nu at imødekomme Kravet om Nedsættelsen. Endvidere vil jeg henvise til, at Københavns Magistrat i sin Tid meget har anbefalet at nedsætte Tidsrummet fra 10 til 5 Aar. Altsaa, vort Lands største Kommune, som dog har meget betydelige Udgifter til Alderdomsforsørgelse, nærer ingen Betæneligheder ved dette Skridt. Jeg forstaa derfor ikke de Betæneligheder, der her fra Flertallets Side saa stærkt gøres gældende, ved at imødekomme den Fordring, Forslaget er et Udtryk for. Jeg havde under alle Omstændigheder næret Haab om, at man selv om man ikke kunde opnaa Enighed om, at 5 Aarsfristen skulde gennemføres fuldstændig i Loven, dog var naaet til at give Landets Kommuner en større Bevægelsesfrihed paa dette Omraade, end de for Tiden have. Men efter de Forhandlinger, der have været førte om denne Sag, ser jeg ogsaa, at man i alt Fald ikke paa Sagens nuværende Stadium har kunnet naa til Enighed om dette lille Fremskridt. Jeg vil nu, idet jeg sætter megen Pris paa, at dette lille Lovforslag

bliver gennemført, under alle Omstændigheder ønske, at man under Sagens videre Behandling maa opnaa Enighed, saaledes at dette Forslag kan blive til Lov endnu i denne Samling.

Stilling: Jeg vil blot gøre den korte Bemærkning til den ærede Ordfører, at han har Ret i, at Flertallet af Landets Kommuner har udtalt sig imod, at Tidsgrænsen nedsættes fra 10 til 5 Aar; men den ærede Ordfører vil vistnok indrømme, at det var under andre Forudsætninger end de nu foreliggende. Den Gang var Tilskuddet fra Statskassens Side fikseret til et bestemt Beløb. Naar vi nu vedtage, at Tilskuddet skal være Halvdelen af Kommunernes Udgifter, vil jeg rigtignok antage, at Landets Kommuner, hvis de bleve spurgt, ikke ville udtale sig ligesaa. Hvis de vilde gøre det, fortjente de i alt Fald at faa Lov til at beholde de Vilkaar i den Retning, under hvilke de for Øjeblikket virke. Men jeg tror ganske vist, de ville se noget anderledes paa Sagen, efter at der er sikret dem Halvparten af Tilskuddet til Alderdomsunderstøttelsen. Jeg maa ogsaa erkende, at den ærede Ordfører har Ret i, at det maaske ogsaa undertiden kan være vanskeligt at holde sig 5 Aar fri for Fattigvæsenet, men jeg skal dog bemærke, at de sidste 5 Aar, altsaa Alderen oppe ved de 60 Aar, for den Klasse af Medborgere er den allervanskeligste Tid. I det hele taget forekommer det mig, at selve den ærede Ordførers Indvendinger og ogsaa de Indvendinger, der kom fra det andet ærede Medlem for 6te Kreds (Hansen-Solevad), i og for sig ikke ere saa vægtige, og det forekommer mig heller ikke, at det var med en saadan Varme, de udtalte sig mod Mindretallets Forslag eller mod det Forslag, der foreligger fra Folketinget, at der jo ikke med en lille Smule god Villie maa kunne findes en Udvej, hvorved de modstridende Anskuelser kunne komme hinanden i Møde. Jeg tænker mig f. Eks., at der blev givet Kommunalbestyrelserne Dispensationsret, saaledes at de inden for de 10 Aar havde Ret til under visse Forudsætninger at træde hjælpende til. Jeg skal ikke her komme nærmere ind paa dette Spørgsmaal. Det er jo noget, et Udvalg nærmere maa overtænke. Jeg antyder kun, at det forekommer mig, da Uoverensstemmelserne ikke ere større, at de Herrer maatte kunne strække sig saa vidt, at vi kunde naa et Resultat, der noget nær opfyldte de Forhaabninger, som, jeg tror godt, jeg kan